

Szeptember 7-én, a csütörtöki Társas-Kör keretében élménybeszámolóknak volt részünk. Elsőként Kis Lászlóné Gyöngyi felidézte azokat az emlékeket, amikor még a Caucescu-diktatúra idején férjével és barátaikkal a Gyimesekben családnál kaptak szállást, majd a helyiekkel gyalog zarándokoltak el Csíksomlyóra.

Feledhetetlen élményt jelentett az is, amikor 2006-ban először Budapestről vonat indulhatott a pünkösdi búcsúra. Az akkor készült saját filmfelvételen láthattuk, milyen kitörő örömmel és szeretettel várták a zarándokokat a helyi vasútállomáson. A népviseletbe öltöztek sokasága enni- és innivalóval, énekszó közepette fogadta az anyaországból érkezetteket.

Ezt követően azok szóltak, akik közülünk idén jártak Csíksomlyón. Újszegedről Talló Éva és Maróthy Sándorné Ani csatlakozott a Ferences Világi Rend által meghirdetett, Kerekes László és Erzszi vezetésével induló buszos zarándokcsoporthoz.

„Odafele az úton Nagyvárad, Nagyszalonta és Kolozsvár patinás épületei, templomai ámulatba ejtettek bennünket” – vallotta Ani, aki első alkalommal jutott el a magyarul elszakított területekre. A csíkszentimrei szállásadók kapcsán így fogalmazott: „Jómagam abban a hiszemben voltam, hogy egy szegény országba érkeztünk, és ezért annál inkább meglepett a lelki értékekben bővelkedő gazdagság, amit megtapasztaltam e rövid idő alatt.” A búcsú napján, szombat hajnalban a helyi templomtól indult a keresztalja, hogy délre megérkezzen a 15 km-re fekvő csíksomlyói dombra, ahol a szabadtéri szentmisét tartották. „A kegytemplomtól fölfelé, a nyeregbe vezető úton bizony meg-megálltam, a kis pihenő után egyre nehezebben indultam el, de Isten segítségével fohászkodva erőt merítettem, és így sikerült felküzdenem magamat a szabadtéri oltár közelébe. Amint körbenéztem, könny szökött szemembe, látva a sok nemzeti és egyházi zászlót, a keresztet, és a zarándokok hovatartozását jelölő helységtáblákat... Sokakkal együtt magam is hálát adtam, és kértem további segítséget testi gyógyulásomért, hogy ne terhére, hanem segítségére lehessenek gyermekeimnek és unokáimnak. Továbbá kértem az Urat, hogy égi országában vegye oltalmába drága férjem lelkét, akivel életében még együtt terveztünk egy ilyen utazást.”